

איך תעני

איך עם השנים מתמעטות הנשימות לרתק אהובים
נגאות הנשיפות לשלח אגיות ניר עמוסות כתבים

איך עם השנים הופך גופי כבד משקל
ומאבד חשיבות
איך הרוח צפה על הברכים כרפסודה
איך קו האפק - נדנדה

איך נעלמה מעיני העקדה לעגון,
החשיקה לסלע שחור
איך תהפך השמש עורה

השפה ואני מזדקנות יחד

וכבר תלוי האויר כמוביל על העץ
איך אף פעם לא עשיתי ילד

עד לבוא החורף

רחש ורעדה. דוגית זוגית בודדה
מפתה תקרית אהבים להתארע.
ירח נגדש לשפך סילון אור
ש

נ
?
ם
מ
ז
ז
ק
ר
י

עכירות נטהרת, פסגות נמסכות
בבהירות, שבירות נתפרת.
אנו נקלעים, מדלג קול הטבע
על ההרים ובין הגאיות, נסחף
אל לב ים בזרם אדם. שנים איים
מצבטים פטמות קר.

בהלות כנף

לילה
שחר אור טורף שנתי
גוהר בניבי פנתר על חלקות
רוח טובות, משרש מדמי חוטי חם
וכבר חגות ממעל בהלות כנף מאנקלות
מקור, זמן דוחף להמית המתה מפחד.
שמן אקליפטוס נערה לאמבט, בועת
דמיון מימית נפרדת לשלום, נודדת
כבדור פורח לארץ חמה. טפרים
מרוצצים קרום דקיק
בקר, השמש עולה
ומצליחה

יהל לינטרני

סוגריים

אני מעקם את הסוגרים שעשינו בזמן
וסוגר אותנו בעגול. הכל פיה חם ורך.
המתיקות חריפה מדי
ומתמוססת אל מאגרי ההדחקה.

שוב באת מבלי להודיע.
או שאולי
הנקישות על דלתות התודעה
הן ממילא עץ נופל ביצר.

חכטות ערות ככר מתחילות לסדק,
אצבעות נתחבות בסכרים מתפקעים,
אבל יש לנו עוד רגע
או שנים.

פתאם את קרובה אלי ואני אל
הגבול
שאסור לנו שם.

הרת גורל

I. המלים 'למה' ואני נשחקו לאבק
המתערבב עם דמעותיך.
את מביטה בבזיץ
ושונאת את הידיעה
שזה לא עפר -
ממנו לא יבוא ואליו לא ישוב.

II. המלה 'מתי' היא פספת
עם קוד לא ידוע.
בכל פעם את מקישה
את שש הספרות של התאריך
(שיגיע בעוד תשעה חודשים),
עוצרת את נשימתך, אוטמת את פתחיך
ומפשירה מול חומו של הרגע.
אך כשחמצת השקט שוב ממסה את שולייך -
לא נותר לך אלא
לבהות בקיר ולראות איך
נסדקת בו המלה 'האם'.

ושוב יש לך עסק עם
גוש בטון
שעד טפול הפוריות הבא, צריך להתפלל,
שאבולוצית היאוש תהפוך
לכספת.